

щастно врѣме отъ онова, кога-то свѣтски-тѣ господарѣ бѣхъ не благочестиви, а Папи-тѣ не особенно благочестиви. Единъ другъ, кардиналъ *Барониусъ* пише за десетый вѣкъ: «Че спорѣдъ ягкость-тѣ и бесплодность-тѣ си въ добро, може да бѣде нареченъ *желльзно*, по-причинѣ на увеличяваніе-то на неблагочестіе-то, може да бѣде наречено *оловяно*, и по-причинѣ на недостаткъ-тѣ на неучены-тѣ, може да бѣде наречено *тъмно-столѣтіе*. Въ срѣдинѣ-тѣ на храмъ-тѣ види ся мързость-тѣ на заустѣніе-то. Всичко онова кое-то църква-та прѣтърпѣ отъ язычскы-тѣ царіе, или отъ лъжеучители-тѣ, и отъ другы гонители, е въ сравненіе на това врѣме като дѣтинскѣ забавѣ. Каква мързость е была въ Римскѣ-тѣ църквѣ, кога-то въ *Рымъ* безнравственны жены имахъ силѣ и управление, кога-то спорѣдъ тѣхното желаніе ся намѣстихъ, митрополіи-тѣ и кое-то е още по-ужасно за слушаніе, кога-то учястници-тѣ въ тѣхны-тѣ грѣшны мръсотіи ся поставихъ на Петровъ-тѣ прѣстолъ за Папы-тѣ; *Христосъ* въ това врѣме спа въ ладіж-тѣ и нѣмаше никой, кой да го събуди!»

При всичко това сила-та и уваженіе-то на епископы-тѣ въ Римъ ся възвиши все по-вече и по-вече. Тѣ притяжявахъ, като послѣдователи на Апостолъ Петра, кому-то Господь даде обѣщаніе-то Мат. 16: 18. 19. че на тѣхъ принадлежи първый чинъ между Епископы-тѣ на христіанскѣ-тѣ църквѣ и рѣшяваніе-то на всички-тѣ църковны въпросы.